

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121343013
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121343013.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, v zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: G. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, XXX XX U., v zast.: JUDr. Dana Fortuníková, advokátka, so sídlom Kráľova nad Váhom 32, 925 91 Kráľová nad Váhom, IČO: 53 924 479, o zaplatenie 15.419,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV, č. k. B2 - 51Csp/136/2021 - 265 zo dňa 16.6.2023, takto:

rozhodol:

I. Odvolací súd mení rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že žalovaná je povinná do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 19.380 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 1.552,53 € a 5 % ročne zo sumy 14.566,55 € od 01.11.2022 do zaplatenia.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. B2 - 51Csp/136/2021 - 265 zo dňa 16.06.2023 zastavil konanie v časti zaplatenia istiny 620 eur. Vo zvyšnej časti žalobu súd prvej inštancie zamietol a žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,94 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 1 a ods. 2, § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 1 ods. 1 a ods. 2, § 2 písm. a), b), a d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) a d), § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 526 ods. 1 a 2, § 565 a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. Žalobca sa žalobou domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť celkom sumu 20.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 15.186,55 eur od 09.10.2020 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu pritom odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 08.10.2020 medzi postupcom OTP Banka Slovensko, a.s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru vo výške 19.200 eur. Žalovaná napriek výzve postupcu neplnila pohľadávku

riadne a včas, čím porušila svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 24.09.2019 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy do dňa uvedeného v predmetnom podaní. Žalovaná suma predstavovala sumu vo výške 20.000 eur, pričom pozostávala z neuhradenej istiny úveru vo výške 15.186,55 eur, z neuhradeného riadneho úroku o výške 4.412,53 eur, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 167,57 eur a z neuhradeného ostatného príslušenstva vo výške 233,35 eur. Podaním zo dňa 28.02.2022 vzal žalobca žalobu v časti zaplataenia istiny vo výške 400 eur čiastočne späť a podaním zo dňa 29.11.2022 zobral žalobca žalobu v časti zaplataenia istiny 200 eur čiastočne späť z dôvodu, že po podaní žaloby žalovaná tieto sumy žalobcovi uhradila.

4. Z vykonaného dokazovania bolo súdu prvej inštancie preukázané a medzi stranami sporu nebolo sporným, že medzi právnou predchodkyňou žalobcu v právnom postavení veriteľa a žalovanou v právnom postavení dlžníka bola dňa 13.07.2015 uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom poistenom OTP refinanc expres úvere č. 165/2015/15SU (ďalej len „zmluva“). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru vo výške 19.200 eur. Predmetná zmluva bola uzavretá za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, keďže ju žalovaná uzatvorila ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a bola typickou spotrebiteľskou zmluvou s ohľadom na právnu povahu strán sporu. Skutočnosť, že žalovanej boli z uvedenej zmluvy poskytnuté finančné prostriedky vo výške 19.200 eur ani skutočnosť, že žalovaná od 18.04.2018 do postúpenia pohľadávky zo zmluvy žiadnu sumu neuhradila a ani skutočnosť, že do 18.04.2018 žalovaná uhradila banke sumu vo výške 9.244,41 eur nebola sporná. Žalovaná v spore namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a dôvodila, že vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 24.09.2019 nespĺňalo zákonom stanovenú minimálnu lehotu na uplatnenie tohto práva, nakoľko zákon stanovoval 15-dňovú lehotu, pričom právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej 10-dňovú lehotu na plnenie. Zároveň mala žalovaná za to, že ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) uvedená v zmluve nebola správna. Zmluva určovala v danom roku pri úvere vo výške 19.200 eur RPMN vo výške 11,72 % p. a. pričom akýkoľvek prepočet v danom roku bol nižší ako uvádzala samotná zmluva. Nesprávny výpočet RPMN uvedený v zmluve mal byť v neprospech žalovanej, čo malo za následok poskytnutie spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej mala žalovaná za to, že zmluva nespĺňala zákonom stanovené požiadavky čím sa spotrebiteľský úver mal stať bezúročným a bez poplatkov, na základe čoho žalobca nebol oprávnený požadovať od žalovanej úroky z omeškania a ďalšie poplatky spojené so spotrebiteľským úverom. Súd prvej inštancie v nadväznosti na vyššie uvedené skúmal či boli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Pre platné postúpenie pohľadávky bankou sa vyžadovalo v zmysle uvedeného ustanovenia kumulatívne splnenie nasledovných podmienok: existencia splatnej pohľadávky, písomná výzva banky, následne nepretržite viac ako 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením jeho záväzku voči banke. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade nespĺnenia týchto osobitným zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt by išlo o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakázané, nakoľko by išlo o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, keďže by samotná zmluva bola v rozpore so zákonom o bankách. Preto iba v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky. Vo vzťahu k žalovanou namietanému nedodržaniu 15-dňovej lehoty v prejednávanej veci bolo nesporné, že banka vyhlásila úver za predčasne splatný oznámením zo dňa 24.09.2019 a žiadala zaplataenie celej pohľadávky v deň účinnosti tejto výzvy, ktorý nastal v 10.deň odo dňa doručenia tejto výzvy. Pred vyhlásením za predčasne splatný však banka zaslala žalovanej poslednú výzvu pred zosplataením, v ktorej žalovanej oznámila, že mešká so splácaním úveru viac ako tri splátky a žiadala o uhradenie dlžnej sumy v lehote do 15 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Zároveň upozornila žalovanú v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že v prípade nevyrovnania záväzkov v stanovenom termíne vyhlási úver za predčasne splatný. Súd prvej inštancie na základe uvedeného považoval námietku žalovanej o nedodržaní 15-dňovej lehoty pred uplatnením práva banky na vyhlásenie úveru za predčasne splatný za nedôvodnú. Nakoľko banka mohla bez súhlasu žalovanej postúpiť len splatnú pohľadávku, súd prvej inštancie skúmal či postúpená pohľadava banky voči žalovanej bola splatná, a teda či boli splnené podmienky na vyhlásenie úveru za predčasne splatný v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie podrobil zmluvu prieskumu z toho hľadiska či obsahovala všetky náležitosti vyžadované zákonom, a teda či poskytnutý úver pre absenciu povinných náležitostí zmluvy resp. pre ich nesprávnosť nebol bezúročný a bez poplatkov ako

tvrdila žalovaná. Žalovaná zároveň namietala, že RPMN uvedená v zmluve nebola správna a podľa jej názoru bola v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti preverení vstupných údajov zo zmluvy o úvere pre výpočet RPMN na kalkulačne v aplikácii súdneho manažmentu zistil, že RPMN bola v danom prípade 10,21 %, t. j. nižšia ako uvádzala zmluva, avšak konštatoval, že vyššia RPMN nebola v neprospech žalovanej, pretože jej reálne náklady budú nižšie, akoby podľa zmluvy očakávala. Práve v prípade, keby v zmluve bola uvedená nižšia RPMN ako reálne mala byť, tak to by bolo v neprospech žalovanej, lebo podľa zmluvy by očakávala nižšie náklady v porovnaní s tými reálnymi. Preto uvedenie vyššej RPMN ako skutočne malo byť nebolo v neprospech žalovanej a táto skutočnosť nespôsobila, že by bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie preto nevykonal žalovanou navrhované dokazovanie odborným posúdením správnosti RPMN uvedenej v zmluve. Žalovaná taktiež namietala, že zmluva nespĺňala zákonom stanovené požiadavky čím sa spotrebiteľský úver stal bezúročným a bez poplatkov na základe čoho žalobca nebol oprávnený požadovať od žalovanej úroky z omeškania a ďalšie poplatky spojené so spotrebiteľským úverom. Po preskúmaní predmetnej zmluvy súd prvej inštancie konštatoval, že táto námietka žalovanej bola dôvodná. Zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. správnu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú pre obdobné úvery ku dňu podpisu zmluvy zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok. Vzhľadom k tomu, že zmluva bola uzatvorená dňa 13.07.2015 súd prvej inštancie pri posudzovaní priemernej RPMN uvedenej v zmluve vychádzal z údajov o priemernej hodnote ročnej RPMN za 1. štvrťrok 2015 zverejneným MF SR podľa vyhlášky MF SR č. 289/2010 Z. z. do 30.04.2015. Podľa názoru súdu prvej inštancie údaj o priemernej RPMN pre príslušný spotrebiteľský úver je údaj, na základe ktorého získa spotrebiteľ informáciu o tom či úver je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri posudzovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie preto uzavrel, že v dôsledku skutočnosti, že poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov, a preto mal veriteľ právo iba na zaplatenie istiny poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie ďalej skúmal či v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bola žalovaná skutočne v omeškaní s platením poskytnutej istiny úveru a či teda boli splnené podmienky na vyhlásenie úveru za predčasne splatný. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania žalovanej bola na základe zmluvy poskytnutá suma vo výške 19.200,- eur. Súd prvej inštancie uviedol, že poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov, a teda výška mesačnej splátky bola 179,44 eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru listom zo dňa 24.09.2019. S ohľadom na podmienky ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak mohol urobiť najneskôr pre splátku úveru splatnú dňa 11.06.2019. V predčasnom zosplatnení veriteľ neuviedol, pre ktorú splátku úveru predčasne zosplatňuje celý úver; splátky úveru boli splatné podľa zmluvy vždy 11. deň v kalendárnom mesiaci a v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti dňa 24.09.2019 bola najneskoršia splátka, od ktorej do vyhlásenia predčasnej splatnosti mohol byť dlžník viac ako tri mesiace v omeškaní so zaplatením splátky splatná 11.06.2019. V uvedenom termíne splatnosti splátky úveru 11.06.2019 bolo splatných 48 splátok úveru vo výške 8.613,08 eur. Podľa žalobcom v spore predloženého rozpisu splátok úveru a úhrad žalovanej žalovaná ku dňu 24.09.2019 mala zaplatenú sumu 9.244,41 eur. Dňa 11.06.2019, kedy bola splatná splátka úveru, pre ktorú najneskôr mohol veriteľ vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, tak mala žalovaná na splatných splátkach istiny úveru preplatiť. Súd prvej inštancie konštatoval, že nebola naplnená základná podmienka pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to že by bol dlžník - žalovaná viac ako tri mesiace v omeškaní so zaplatením splátky úveru. Súd prvej inštancie preto vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru bankou ako veriteľom považoval za neplatné pre rozpor so zákonom. S poukazom na uvedené potom vyvodil záver, že v čase postúpenia pohľadávky nebola pohľadávka veriteľa OTP Banky Slovensko a.s. voči žalovanej z predmetnej zmluvy splatná, a to ani čiastočne, a preto jej postúpenie na žalobcu odporovalo § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods. 8 zákona o bankách, a pre tento rozpor so zákonom bol právny úkon postúpenia nesplatenj pohľadávky banky voči žalovanej absolútne neplatný s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca preto nemal podľa názoru súdu prvej inštancie v predmetnej právnej veci aktívnu vecnú legitímáciu uplatňovať voči žalovanej ako dlžníkovi nárok veriteľa na splatenie úveru. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej nezastavenej časti pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore zamietol. Súd prvej inštancie priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,94 % v zmysle § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP.

5. Proti výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu

prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca odôvodnil odvolanie o. i. tým, že sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého, ak je v zmluve nesprávne uvedená RPMN automaticky to bez ďalšieho spôsobuje bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru, nakoľko podľa názoru súdu nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN je následkom toho, ako keby v zmluve úplne absentoval údajov o priemernej hodnote RPMN, čo následne malo spôsobiť bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v zmluve uvedený údaj priemernej hodnoty RPMN 10,28 % je chybou v písaní, čo vyplývalo aj zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXX, ktoré boli rovnako vlastnoručne podpísané žalovanou a v ktorom bola uvedená správna hodnota priemernej RPMN vo výške 10,39 %. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko bolo zrejmé, že v zmluve uvedený údaj s nepatrným rozdielom v hodnote 0,11 % je spôsobený chybou v písaní, pričom žalovaná, ako úverový dlžník, bola preukázateľne informovaná o správnej hodnote priemernej RPMN vo výške 10,39 %. V tejto súvislosti žalobca dodal, že zmluva nemusí nevyhnutne tvoriť jeden celok, pričom podpis žalovanej preukázal, že správna priemerná hodnota RPMN vo výške 10,39 % bola súčasťou zmluvnej dokumentácie. Žalobca tiež uviedol, že rozdiel v RPMN bol navyše uvedený v prospech spotrebiteľa, keďže spotrebiteľovi bola poskytnutá informácia, že obdobné úverové produkty sú poskytované s priemernou RPMN v hodnote 10,28 %, pričom v skutočnosti boli poskytované za nevýhodnejších podmienok - RPMN vo výške 10,39 %. Aplikácia prísnej sankcie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru bola s ohľadom na uvedené voči veriteľovi zjavne neprimeraná. Žalovaný nemohol byť v dôsledku uvedeného v žiadnom prípade postupom uvedený do omylu v otázke priemernej hodnoty RPMN a súd prvej inštancie svojím rozhodnutím neprimerane prísno sankcionoval veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňala náležitosti vyžadované zákonom. Žalobca v súvislosti s výškou RPMN uviedol, že čím nižšie číslo priemernej RPMN veriteľ v zmluve uvedie, tým je to pre spotrebiteľa priaznivejšie, keďže s týmto údajom priemernej hodnoty RPMN si porovnával jemu navrhovanú RPMN v zmluve. A teda, ak sa žalovaný rozhodol pri uvedenej priemernej hodnote RPMN 10,28 % a RPMN 11,72 % uzatvoriť so žalobcom zmluvu, možno tvrdiť, že je nespochybniteľné, že by tak urobil aj vtedy, ak by v zmluve bola uvedená priemerná hodnota RPMN 10,39 %. Vo vzťahu k samotnej bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/306//2018 zo dňa 21.03.2019, v ktorom bolo uvedené že v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch nepostačovalo len samotné nesprávne uvedenie hodnoty RPMN, ale kumulatívne musela byť naplnená aj druhá podmienka, a to tá, že RPMN mala byť uvedená v zmluve nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Pri hodnotení toho či bol údaj o priemernej hodnote RPMN v neprospech spotrebiteľa platí opačný princíp ako pri hodnotení nesprávne uvedeného údaje o RPMN predmetného úveru. Kým nesprávne uvedená RPMN je v neprospech spotrebiteľa vtedy, keď bola v zmluve uvedená nižšia ako v skutočnosti bola, nesprávne uvedená priemerná RPMN bola v neprospech spotrebiteľa vtedy, keď bola v zmluve uvedená vyššia ako v skutočnosti bola. Žalobca zastával názor, že zmluva spĺňala všetky náležitosti uvádzané v ustanovení § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ bol v zmysle zákonnej požiadavky zrozumiteľne informovaný o tom kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. V zmluve uviedol všetky náležitosti, ktoré v tom čase vyžadoval platný a účinný zákon, pričom rozdiel uvádzaný súdom prvej inštancie v priemernej hodnote RPMN bol zanedbateľný. Sankciu bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru považoval žalobca za neprimeranú a najmä v rozpore so zákonom, kedy údaj uvedený v zmluve nebol v žiadnom prípade v neprospech spotrebiteľa, a preto súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru o opaku. Záverom žalobca konštatoval, že v prejednávanej veci išlo o nesprávne uvedenie v prospech spotrebiteľa, a teda žalobca mal za to, že v tomto prípade nebolo možné aplikovať sankciu bezúročnosti a bez poplatkovosti, ak zmluva obsahovala údaj o priemernej hodnote RPMN, avšak bola iba uvedená v nesprávnej výške, a to v zanedbateľnej a dokonca v prospech spotrebiteľa. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého deklaroval, že zmluva obsahovala nesprávne uvedenú priemernú hodnotu RPMN, ktorá spôsobila bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru poskytnutého na základe zmluvy, v dôsledku čoho súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie vychádzal pri vytváraní predmetných záverov z nesprávneho zistenia skutkového stavu, ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca tiež konštatoval, že úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkovo, a teda v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nebol na splátkach istiny preplatok, v dôsledku čoho bol nesprávny právny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a z tohto dôvodu bolo zrejmé, že pohľadávka bola v čase postúpenia splatná, s ohľadom na riadne a platné vyhlásenie predčasnej

splatnosti v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka podaním zo dňa 24.09.2019, a preto bola pohľadávka na žalobcu riadne a platne postúpená v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže pohľadávka bola z postupcu na žalobcu riadne postúpená, žalobca bol aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. K neuvedeniu splátky vo vyhlásení úveru za predčasne splatný, pre ktorú nastalo zosplatnenie úveru žalobca uviedol, že postupca nemal zákonom predpísanú povinnosť uvádzať konkrétne označenie splátky, s ktorou sa žalovaná dostala do omeškania. Pri zosplatňovacej výzve by bola táto požiadavka podľa názoru žalobcu o to absurdnejšia, keďže zákon jasne vymedzoval, pre ktorú splátku mohol veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak by nedošlo k splneniu niektorej z dohodnutých splátok, veriteľ bol oprávnený žiadať pre nesplnenie niektorej splátky zaplatať celú pohľadávku, preto veriteľ mohol takéto právo využiť avšak len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Žalobca zastával názor, že zo strany postupcu došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti dlhu za zachovania podmienok v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, čím sa stala splatná celá pohľadávka, a zároveň že medzi postupcom a žalobcom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a žalobca bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Na základe uvedeného v odvolaní žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že by vyhovel žalobe žalobcu a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá sa so samotným odvolaním žalobcu nestotožnila, ako ani s argumentáciou žalobcu v podanom odvolaní, nakoľko mala za to, že súd prvej inštancie v predmetnom rozsudku sa dostatočne vysporiadal s námietkou žalobcu o správnosti prípadne nesprávnosti vyčíslenia RPMN a aktívnej vecnej legitímácie. Žalobca podľa názoru žalovanej odvracia pozornosť svojím odvolaním na chybovosť v uvedení RPMN v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere čl. XXXXXXXXXXXX, kde uviedol nesprávnu RPMN vo výške 11,72 % pričom táto výška RPMN je vyššia takmer o 2 % od správnej výšky RPMN. Žalovaná konštatovala, že z tvrdení žalobcu jej vyplýva jedine skutočnosť, že tak ako zmluva, tak aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere obsahujú závažné chyby v priemernej RPMN, ako aj v uvedenej výške RPMN, a teda dokument, ktorý má byť na podporu žalobcu, sám o sebe nevykazuje „správnosť“ údajov. Povinnosťou žalobcu bolo, podľa názoru žalovanej, počas existujúceho zmluvného vzťahu odstrániť chybovosť a následne si zákonne požadovať svoj nárok. 4 chybné údaje pri RPMN nemožno považovať za bagatelizujúci detail na strane žalobcu, ktorý nemal mať žiaden postih na žalobcu. Žalovaná sa pritom nestotožnila ani s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa toho, že „ak sa žalovaný rozhodol pri uvedenej priemernej hodnote RPMN 10,28 % a RPMN 11,72 % uzatvoriť so žalobcom zmluvu, je absolútne nespochybniteľné, že by tak urobil aj vtedy, ak by v zmluve bola uvedená priemerná hodnota RPMN 10,39 %.“ Žalovaná trvala na tom, že žalobca mal byť dôsledný pri príprave dokumentov pri uzatváraní zmluvného vzťahu, nakoľko bol taktiež nositeľom svojich práv a povinností, v tomto prípade povinností vyplývajúcich z jeho zodpovednosti pri porušení svojich povinností. Podľa názoru žalovanej s ohľadom na záver súdu prvej inštancie, nebolo možné, aby sa dostala do omeškania nakoľko mala preplatok a v tom prípade neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu. V kontexte skúmania omeškania s úhradou na strane žalovanej bolo určite v jej prospech, že „nadplácala“ právnenému predchodcovi, a tak sa nemohla dostať do omeškania, pričom právny predchodca žalobcu prv nesprávne informoval žalovanú o zosplatnení úveru, kde v zmysle zákona nedodrжал pri poskytovaní lehoty na dobrovoľné plnenie zo strany žalovanej. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na zrejmu chybovosť v písaní predloženej zmluvy, avšak žalovaná poukázala vo vyjadrení aj na ďalšiu chybovosť v písaní zo strany žalobcu, v časti uplatňovaného nároku na náhradu trov odvolacieho konania v časti III. predmetného odvolania, kde žalobca vyčísлил trovy vo výške 1.092,50 eur pozostávajúce zo súdneho poplatku, pričom v zmysle Uznesenia Mestského súdu Bratislava IV, č. k. B2 - 51Csp/136/2021 - 301 zo dňa 25.07.2023, bol vyčíslený súdny poplatok za odvolanie vo výške 803,50 eur, a nie vo výške 1.092,50 eur, ako to žalobca vo svojom vyčíslení v dovolaní uviedol. Žalovaná mala na základe uvedeného vo svojom vyjadrení za to, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v súdnom konaní a neunesol dôkazné bremeno v zmysle CSP, čím nepreukázal svoj nárok uplatnený v žalobe. Podľa názoru žalovanej sa súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne vysporiadal so spornými skutočnosťami, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, poukázal na relevantné predložené dôkazy procesnými stranami, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní, na základe čoho dospel k správnenému právnenému posúdeniu. Záverom žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej

inštancie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny a zároveň, aby žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, príslušný spisový materiál, ako aj odvolanie a vyjadrenia účastníkov konania a s ohľadom na realizované pojednávanie (§ 385 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené.

8. Žalobca odvolaním namietal to, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s nesprávne uvedenou ročnou RPMN a priemernou ročnou RPMN v zmluve uzatvorenej medzi veriteľom (postupníkom) a dlžníkom (žalovanou). Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že RPMN je súhrnom všetkých poplatkov a úrokov, ktoré banka alebo iný poskytovateľ finančných prostriedkov účtuje za to, že dlžníkovi poskytuje pôžičku alebo úver. V tomto kontexte odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ročná RPMN bola v bode IV. čl. I. zmluvy uvedená vo výške 11,72 %. V rovnakej výške bola uvedená aj v tretej časti Náklady spojené so spotrebiteľským úverom Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo vzťahu k ročnej RPMN dospel k správne záveru odvolávajúci sa na § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), z ktorého vyplýva, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná RPMN nákladov v neprospech spotrebiteľa. V zmysle uvedeného ustanovenia však nemožno zastávať názor, že by v predmetnom prípade došlo k splneniu zákonom stanovených podmienok, pre to aby bol spotrebiteľský úver žalovanej sankcionovaný bezúročnosťou a bez poplatkov, nakoľko ročná RPMN bola v oboch dokumentoch, ktoré boli žalovanou ako dlžníčkou podpísané, uvedená správne, a v zmluve v prospech žalobkyne, a teda vo vzťahu k ročnej RPMN nemožno konštatovať, že by žalovaná mala byť zbavená povinnosť platiť úroky a poplatky spojené so spotrebiteľským úverom.

9. Spornou bola aj otázka priemernej ročnej RPMN. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že nebola uvedená v zmluve a Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere v rovnakej výške. V zmluve bola uvedená priemerná ročná RPMN vo výške 10,28 % a v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere bola vo výške 10,39 %. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že išlo o chybu v písaní pričom poukázal na to, že ide o nepatrný rozdiel vo výške, a to konkrétne 0,11 %. Zároveň žalobca konštatoval, že žalovaná bola informovaná o správnej hodnote priemernej ročnej RPMN, čo potvrdzuje aj samotný podpis žalovanej Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného a dodáva, že ani vo vzťahu k priemernej ročnej RPMN nemožno hovoriť o tom, že by došlo k splneniu zákonom stanovených podmienok vyplývajúcich z § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Je síce pravdou, že neboli uvedené v rovnakej výške, avšak zákon vyžaduje kumulatívne splnenie aj toho, aby nebola v prospech spotrebiteľa. V tomto prípade však nesprávne uvedenie priemernej ročnej RPMN nebolo v neprospech spotrebiteľa, nakoľko žalovanej ako spotrebiteľovi bola počítaná priemerná ročná RPMN vo výške 10,28 % ako vyplývalo zo zmluvy, a teda bola pre ňu priaznivejšia ako tá, ktorá bola stanovená európskymi štandardnými informáciami.

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho mala mať žalovaná preplatok na splatných splátkach istiny úveru. V nadväznosti na uvedené preto súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný. Odvolací súd má však za to, že nedošlo k splneniu podmienok na to, aby bol poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, a preto nemožno ani tvrdiť, že by žalovaná mala preplatok čím by nedošlo k splneniu podmienok na zosplatenie úveru. Odvolací súd mal za preukázané, že došlo k splneniu podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda zákonne došlo k postúpeniu pohľadávky. Žalobca je teda aktívne vecne legitimovaný (§ 61 CSP) nakoľko žalovaná, vzhľadom na to, že poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov, bola v omeškaní so splácaním úveru.

11. Odvolací súd na základe uvedeného zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa ust. 388 CSP tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť povinná do 30 dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi sumu 19.380 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 1.552,53 € a 5 % ročne zo sumy 14.566,55 € od 01.11.2022 do zaplatenia.

12. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania podľa pomeru úspechu vo veci. Vzhľadom na to, že úspešným bol v predmetnej právnej veci žalobca, odvolací súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutiam, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP, § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).